

LIBRIS

We know
books

Copyright © SIONO Editura

Toate drepturile rezervate. Este interzisă reproducerea totală sau parțială a textelor pe orice suport audio, video sau electronic fără acordul în scris al editurii, cu excepția citatelor scurte, mai mici de 100 de cuvinte, necesare pentru recenzii sau referințe.

SIONO Editura

*Bd. Ion Mihalache 93 - 105, Sector 1
București, România*

*office@sionoeditura.com
www.sionoeditura.com*

Editor: Radu Prodan
Corectura: Daniela Groza
Coperta: Cezarina Blîndu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

COPOȘCIUC, MIHAELA

Diasporencele / Mihaela Copoșciuc. - București : Siono

Editura, 2024

ISBN 978-630-6509-66-9

821.135.1

Mihaela Copoșciuc

DIASPORENCELE

SIONO
EDITURA
București, 2024

CUPRINS

Scena 1, Actul 1	7
Scena 1, Actul 2	31
Scena 2, Actul 1	61
Scena 2, Actul 2	66

Personaje

Anuța

Oșancă extrovertită, țâfnoasă, agasantă, nefericită de condiția pe care o are în străinătate.

Olga

Moldoveancă de peste Prut, proaspăt emigrată, idealistă, răspunde doar la provocări, ajunsă la limita răbdării din pricina conflictelor dese pe care le are cu Anuța, colega ei de chirie.

Scena I, Actul I

Anuța stă la masă, concentrată în fața unui PC; pe cap poartă o basma tradițională din Maramureș. Olga își împachetează hainele și le zvârlește în valiză în timp ce fredonează melodia celor de la Pink Martini, „Symphathique (Je ne veux pas travailler)”. Un sutien îi pică pe mâini și începe să-l scuture, să-l împacheteze și să-l despacheteze aproape frenetic. Cele două avuseseră înainte o ceartă, chestiune obișnuită de când stau împreună în chirie, într-un oraș de la marginea Parisului. Ambele își aruncă din când în când câte o privire fulgerătoare.

În cameră se află două mopuri rezemate lângă masă, în formă de X, un pat improvizat (cărți acoperite cu o plapumă), un frigider gol care servește pe post de dulap și în care sunt așezate mai multe farfurii și pahare curate, o masă pe care se află un calculator portabil, două pahare și o sticlă de plastic așezată jos (cu apă, dând falsa senzație că e plină de alcool), iar pe pereți un colaj realizat din numeroase poze cu cele două imigrante.

Olga: Și? Ce faci?

Anuța: Stau! Pe „Parizienii¹”!

Olga: Cauți de lucru, nu?

Anuța: Nu, nu! Întocmai! Fac glume de cei care caută de muncă. Amu o să bag un comentariu din acela care-nțapă: „Căutați, mă, de muncă! Poate veți găsi ceva bun în veacul care vine!”

(Rostește frazele respective cu multă încredere față de viitor)

Olga: Nici nu mă așteptam la altceva de la tine, că doar ești oșancă. Nu te dezminți!

(Râde, în timp ce își pliază sutienul)

Anuța: Vrei să insinuezi iar ceva urâcios la adresa mea?

(Se ridică de pe scaun și vine supărată spre Olga)

Olga: Da! Nu. Un pic acolo...

Anuța: Auzi, încă un comentariu nepotrivit și

¹ Grup activ pe rețelele sociale al comunității române din Paris și din regiunea pariziană (orașele limitrofe ale capitalei Franței). Pe această platformă, diaspora română publică oferte și cereri de muncă, închirieri de apartamente, diverse schimburi, etc.

poate ajungi să protestezi și tu pe Champs-Élysées, ca cei de s-au îmbrăcat în veste galbene!

Olga: Iaca, cum așa?!

Anuța: Uite, iaca așa!

(Îi smulge Olgăi sutienul din mâini și îl aruncă înspre public)

Olga: Eu pe Champs-Élysées, dar tu poate ajungi direct la tine în Satu-Mare, să dai oleacă la fân! Uite așa, așa! Cu talent!

(Ia de pe pat o carte în mână și imită cu ea greblatul fânului; replica o rostește cu admirație față de cei care fac agricultura)

Anuța: Stai! Ce ai în mână acolo?

Olga (curioasă): Iaca, o carte. Sau nu mai știi cum arată o carte?

Anuța: Și dacă ții în mână o carte, tu crezi că ești deja peste nivelul meu intelectual sau a celor de vis-à-vis?

Olga: În primul rând, nu țin cartea în mână. O citesc!

Anuța: Ni tu, nu-i mai place mopul!

(Întorcându-se către public)

Și ce zice cartea asta a ta, măi Olgo? Ia! Uimește-mă!

Olga: Voltaire, Anuțo.

Anuța: Voltaire?! Nu știam că au scris ditamai romanul despre o stație de metrou². E pe linia 9, nu? De la Montreuil³ încolo...

(Îi smulge cartea din mână)

Olga: Voltaire, scriitor și filosof și francez și iluminist. Uite: „Poème sur le désastre de Lisbonne”⁴...

(Citește cu greu de pe coperta cărții)

Cartea asta grăiește despre cutremurul din 1755, cel care a nenorocit 30.000 de vieți!

Anuța: De ce nu te-oi fi născut tu în 1755, nu-mi dau seama... Și la ce îți mai trebuie amu carte?!

Olga (optimistă): Să găsec de lucru, de exemplu!

Anuța: Ei, lasă că și fără carte poți găsi sute, mii de posturi de muncă...

(Îi trânteste cartea în mâini și se așază din nou la masă, în fața calculatorului)

² „Voltaire” este o stație pariziană de metrou, situată pe linia 9, cea care leagă zona de Vest a orașului de cea de Est.

³ Montreuil este un oraș limitrof la Est de Paris, unde se regăsește o comunitate însemnată de români.

⁴ „Poem despre dezastrul de la Lisabona”, lucrare scrisă de Voltaire în 1756.

Olga: Serios? Unde?!

(Se îndreaptă curioasă către Anuța să verifice informația)

Anuța: Păi cum unde? Oriunde! Poți lucra ca bonă, să ai grijă de bătrâni, să fii „femme de ménage”⁵ și „nounou”⁶ și femeie de serviciu și... bonă.

Olga: Ai mai zis o dată „bonă”!

Anuța: Bine! Poate că ai dreptate.

Olga: Vezi? Paleta e foarte limitată când nu ai carte...

(Se duce înapoi să își termine bagajul)

Anuța: Limitat e doar creierașul tău, se pare, pentru că până acum n-ai găsit ceva durabil de muncă!

Olga: Tu grăiești? Dar tu de ce nu mergi la treabă? Ți-ai găsit la franțuzoaica aceea bătrână de la Nation⁷ câteva ore de menaj. Și asta tot mersi mie! Pentru că te-a recomandat Valeria, prietena mea!

⁵ Menajeră (lb. fr.)

⁶ Bonă (lb. fr.)

⁷ Stație de metrou situată în „arondismentul” doispzece al Parisului (orașul fiind împărțit în douăzeci de sectoare), situată pe linia 9.

(Își strânge iar din lucruri)

Anuța: Nu mai merg pentru că nu-mi convine cu cât sunt platită! Aștept să se facă 30 de euro ora de menaj.

(Se așază sfidătoare picior peste picior)

Olga (*râs sfidător*): Păi, cu 30 de euro pe oră nu sunt plătiți nici francezii, măi Anuță, măi! Păi, așa s-ar duce francezii să facă menaj!

Anuța: Auzi, tu pe mine nu mă pune în același blid cu francezii! Eu sunt oșancă, ai înțeles? Puțin respect, te rog! Și du-te tu la treabă dacă tot îți convine să fii plătită cu mai puțin de 30 de euro pe oră. Cum o să plătim F1 ăsta în care stăm, întreținerea, curentul... Lyca⁸?!

(Se ridică brusc de pe scaun și i se adresează îngrijorată)

Olga: Eu ți-am zis deja ce am de gând, sau poate și auzul ți-i pe „ogoiete”, cum ziceți voi moroșenii?!

(Explicativ)

Anuța: Oșenii!

⁸ Cartelă de telefonie mobilă prepaid, folosită îndeosebi de către imigranți.

Olga: Bine, bine, dar! Oșenii! N-auzi că vreau să termin de citit cartea asta? Lectura e o metodă excelentă de a învăța franceza, și apoi o să găsec mult mai ușor un serviciu, mai bine plătit și, mai presus de toate, declarat!

(Strigă înspre public, convinsă de ceea ce spune)

Anuța: Oho! Dacă mai aștepți mult, cred că o să-ți termin cartea într-o rulotă de la Villeneuve⁹.

Olga: Ah, da? Am ceva important să-ți spun!

(Se apropie tiptil de Anuța)

„La tăți ni-i greu!” Nu așa spuneți voi moroșenii?!

Anuța: Toate ca toate, dar tu pe mine nu mă mai faci moroșancă! Priceput-ai?

Olga: Da, șefa! Priceput-am!

(Cu respect și convingere)

Anuța: Și-apoi mai e vorbă: „La tăți ni-i greu, dar nu la tăți la fel.” Asta e diferența!

(Ia mopul în mână și îl scutură în timp ce îl ridică)

⁹ Villeneuve-Saint-Georges, oraș în regiunea pariziană, situat în departamentul Val-de-Marne.

Olga: Colosală diferență.

(Anuța vine amenințătoare cu mopul către ea)

Glumeam!!!

(Olga se apără punându-și cartea deasupra capului și se lasă în genunchi¹⁰)

Anuța: Adică ție îți arde de glume?! Nu mergi la muncă, dar îți umblă gura: „Vai, citesc o carte! Vai, aștept să-mi ilumineze mintea iluministul de Voltaire...”

(Îi ține amenințător mopul în dreptul feței, după care se întoarce către public)

Olga: Iar tu, în loc să-ți cauti de lucru, aștepti să se facă 30 de euro ora de menaj!

Anuța: Și ce te roade pe tine, că n-am înțeles?

(Îi trânteste iar mopul în dreptul feței, dând senzația că îl folosește pe post de microfon)

Olga: Păi, eu zic că e prea puțin. Serios! La valoarea ta! Eu zic s-aștepti să fii plătită cu cel puțin 50 de euro pe oră.

(Anuța se umflă în pene și se îndepărtează de

¹⁰ Gestul simbolizează imaginea omului îngenuncheat de bani.

lângă ea cu mopul în mână)

Poate reușești să lucrezi și tu pe la vreo cincizeci de ani încolo!

Anuța: De ce nu?!

(Se așază picior peste picior la calculator și reazămă mopul lângă ea)

Olga: Și mai ai curajul să grăiești de mine? Păi, e total lipsit de temei „postulatul tău existențial”!

(Se apropie în genunchi de Anuța)

Anuța (ridică, indignată, capul de la calculator): Pardon?

Olga: Voltaire.

Anuța (se ridică de la masă): „Postu”... și mai cum? Ah, da, da! Că bine zici! Cată-ți un post.

(Ia mopul și începe să frece pe jos cu tija lui)

Dar un post de muncă! Auzi, tu?! Postulat. Păi, da, postulat, că o face lată de mai bine de opt luni de când e în Franța!

Olga: Vorbești prostii! Știi că am lucrat la menaj... Și întoarce invers mopul acela!

Anuța: Da, ai lucrat... Cinci zile! Și mai bine nu te chinui prea mult cu limba lui Voltaire. Hai!